Un loc în care spațiul nu există (II)

On Martie 02, 2015

Încearcă să duci un fenomen complicat la un nivel de însemnătate, preluând controlul asupra a ceea ce nu poate fi exprimat decât printr-o negație.

Momentul tainic în care am devenit conștient de puterea mea de despicare a lumii „reale" în „ideale", cu repeziciunea unei scântei întâmplătoare de genialitate, survenise în încercarea de personalizare a adevărului de dincolo de neant. În jurul unui nucleu de năzuință spre dăinuire.

Cheia întregii șarade era însăși esența de subiectivism care domina experiența de cunoaștere a timpului și spațiului, prinsă de relativismul unei minți care se juca suveran cu adevăruri când grave, când facile, dar păstrând întotdeauna măsura unei credințe în Dumnezeu.

Aparent, trăiam într-o atitudine de suverană detașare față de moartea unei vieți și înlocuirea ei cu o alta, dominat de pulsații pornite din cămările secrete ale ființei mele pline de un gol infinit. Cred că acesta era trofeul umilinței față de așa-zisa mea unitate.

Era ca și cum ar fi trebuit să scot dintr-o fântână seacă 100 de litri de apă, și neavând cum, trebuia să improvizez o rețea de apă curentă dintr-o altă sursă de alimentare care funcționează doar prin puterea credinței. Realitatea nu este un simbol al unității și eternității, ci un semn vizibil al prezenței lui Dumnezeu într-o creație extinsă pe o durată nelimitată.

Leadership: Cum se reflectă personalitatea ta în sfera unei realități lipsită de o semnificație profundă, dar care te împlinește din punct de vedere a ceea ce ea poate să devină?

Dar o îndelungată experiență în căutarea Misteriosului Magic îl poate îndepărta pe om de realitate, întorcându-l decisiv – în felul cum o stâncă poate fi dominată cu privirea de dincolo de "tablou", către o sceptică analiză de sine însuși. Stânca maiestuoasă, ce nu poate fi atinsă decât după regulile unei lumi care ar putea fi cea viitoare, urcând mereu spre ciudatele valuri ale irealului, devine începutul unui proces de transformare a gândirii și ființei în mersul ei spre noi creații.

Misteriosul Magic, în clipa când îți închipui o realizare de dincolo de posibil, poate fi de felul unei opere de artă care ascunde detalii pe care pictorul nu a mai vrut să le înfățișeze, sau de felul unui mecanism constrângător care leagă imaginea cuvântului de emoția unei taince destăinuiri făcută departe de ochii lumi.

Realitatea acestei simbolizări speciale, desemnând o realitatea vagă, cu limite neclare și cu un conținut imprecis definit, pare lipsită de o semnificație profundă, dar te împlinește prin faptul că devine începutul unui proces nesfârșit de reflecție.

Leadership: Cu ce trebuie umplut spațiul dintre ceea ce cunoști și ceea ce nu cunoști, punând în paranteză atributul unei realități secunde, astfel încât să acorzi trăsături originale universului care te reprezintă?

Simțeam puternic atracția unei schimbări care se manifesta prin gândire, dar așa cum gândește cineva la ceva mai adânc, într-un crescendo al curiozității măsurate doar de elanul unei aspirații demne de Marion Bradley, trezit ca dintr-un vis revelator de vraja perfecțiunii

creative. Vizibilul era conectat cu invizibilul în multe feluri.

La un moment dat, m-am trezit singur în Casa Viitorului, construită de Robert A. Heinlein. Odată ce intri în ea ajungi literalmente într-un vid infinit. Încerci să privești afară... nimic. Absolut nimic. Ce culoare are nimicul? Ce formă are? Forma este atributul a ceva. Dar aici nu există nici dimensiune, nici formă. Nici măcar negrul ca tenebrele. Este nimic. Un loc în care spațiul nu există.

Realitatea care mă făcea să mă întreb cărei lumi aparțin era un fel de existență pe care nu o percepeam decât cu spiritul, cu Ego-ul care cerea disperat o punte de legătură între simbolurile unei idei abstracte, simbolurile unei vieți interioare și simbolurile unei lumi neterminate.

Spațiul dintre ceea ce cunoșteam și ceea ce nu cunoșteam, punând în paranteză atributul unei realități secunde (acela de identificare a cauzelor și efectelor unor trăiri mai profunde), trebuia umplut cu elemente diferite de reflecție, precum: timpul ireversibil, soarta nestatornică, zădărnicia tuturor acțiunilor omenești, viața ca iluzie, moartea atotstăpânitoare, etc.

Leadership: Poți să-ți schimbi perspectiva asupra realității prin intermediul percepției asupra a ceea ce nu poate fi înțeles și controlat în totalitate, folosind ca mijloc probator știința simbolizării?

Vidul, spațiu în care nu există nimic, nicio formă de materie, nu este cumva o noțiune abstractă care aduce o controversă cu privire la cunoștințele tale? Totuși, vidul poate fi examinat printr-o delimitare de ceea ce constituie o impresie de moment, în condiții determinate de interesul extinderii capacităților de percepție asupra a ceea ce nu poate fi înțeles și controlat în totalitate.

Vidul nu este o realitate fizică sau abstractizată, ci este o resursă inepuizabilă de interpretare a anumitor puncte de vedere dintr-un unghi sensibil. Vidul capătă însemnătate prin diversele interpretări care i se dau, deci nu trebuie localizat doar la nivel material, ci mai cu seamă la nivel de simbolizare. Da, vidul este o lipsă de conținut, dar la nivel de simbol el poate desemna goliciunea spirituală, liniștea uitării peste nesfârșita suferință, dulcea otravă a opiului, etc.

Ceea ce rămâne de definit după ce-ai folosit tot ce-ai învățat de-a lungul timpului, conținând la început doar o negație a ceea ce urmează să fundamentezi, este o aproximație a unei dimensiuni privind un fenomen a cărui excepționalitate și chiar singularitate poate fi exprimat ca un simbol sau ca o referință de neocolit care indică o nouă orientare.

Fantezia se alătură științei în încercarea de personalizare a adevărului de dincolo de neant, ca un model de gândire dezvoltat în interacțiune cu o abordare asupra a ceea ce nu poate fi exprimat. Dacă o statuie are drept obiect imitarea cât mai îndeaproape a unui subiect uman adevărat, atunci cunoașterea științifică pornește de la premisa că nu există nimic în care să crezi.

Marea știință se găsește în golurile pe care nu le cunoști. Sau, mai bine zis, ea este rezultatul a ceea ce obții după ce-ai înfruntat un spațiul gol, un cadru în care legile pe care se întemeiază convingerea și credibilitatea iau o formă particulară.

A oferi continuitate științei într-un câmp de căutare a răspunsurilor la misterele vieții, ale lumii și universului, înseamnă să evoluezi cu ajutorul unui proces de transformare a

gândirii spre o înțelegere superioară care își găsește posibilitățile de creație în ceea ce nu se poate cerne sau explica.

Un loc în care spațiul nu există este acel „ceva" rămas nelămurit într-un fel sau altul. Dar el devine o forță evaluată prin efectele ei în afara a ceea ce nu poate fi aflat, deci prin efectele ei asupra cunoașterii induse de un anumit grad de incertitudine.

Un om al creației reușește să ridice în fața științei o nouă „Scară a lui Iacob", având două spețe de putere - una prin care încearcă să reconstituie un fenomen aparte și să-l ducă până la o valoare de însemnătate, cealaltă prin care își anulează decizia de validare a ceea ce crede.

Versurile poetului francez Guillaume Apollinaire rămân sută la sută geniale: „ *Acolo-s focuri noi și culori nemaivăzute, mii de vedenii ușoare ca visul care cer întruchipare.* " Vidul nu reprezintă nimic atâta timp cât este perceput ca o entitate existentă prin sine. Dar el capătă valențe extinse atunci când îi este atribuit un înțeles prin interpretare.

Tranzițiile de fază ale vidului semnalează încercările succesive prin care încerci să duci un fenomen complicat la un nivel de însemnătate, preluând controlul asupra a ceea ce nu poate fi exprimat decât printr-o negație: „Nu știu".

Dacă vrei ca știința ta să capete valoarea unei surse nesecate de revelație și creație, trebuie să pornești doar cu o anume încredințare fără să știi dinainte unde ai să ajungi.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-loc-in-care-spatiul-nu-exista-II.html